

Arrest

**nr. 64 575 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 9 maart 2011, diende op 14 maart 2011 een asielaanvraag in. Die dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekende partij voorheen in Frankrijk verbleef.

1.2. Op 17 maart 2011 verzocht verwerende partij, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een

onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Franse autoriteiten om de terugname van verzoekende partij.

1.3. De Franse autoriteiten willigden op 1 april 2011 het terugnameverzoek in.

1.4. Verzoekende partij diende bij aangetekende zending van 6 april 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. Verwerende partij nam op 8 april 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.6. Verwerende partij nam op 8 april 2011 tevens de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*[K., A.] [...]
nationaliteit: Kosovo
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter meerdere medische getuigschriften over. Geen van deze medische getuigschriften is echter opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.

Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift.

De aanvraag werd ingediend op 06.04.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Tevens moet erop gewezen worden dat artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoekende partij pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek

tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling, huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Eerste grief

De bestreden beslissing beweert zonder meer dat het door verzoeker neergelegd medisch getuigschrift niet opgesteld werd “conform het model van het standaardgetuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24 januari 2011 tot wijziging van het KB van 17 mei 2007”.

Volgens verwerende partij was het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag overgemaakt”.

Ter gelegen[...]heid van zijn regularisatieaanvraag, schreef verzoeker het volgende:

“GEZONDHEIDSTOESTAND VAN MENEER [K.]

Verzoeker legt het gedetailleerd medisch getuigschrift neer zoals bepaald door het Koninklijk besluit (stuk 5.). Hij lijdt aan post-traumatische stress.

Hij neemt regelmatig medicatie (stuk 6) en heeft de bijstand van een psychiater nodig (stuk 7)”.

Stuk 5 van de regularisatieaanvraag is wel degelijk de standaardformulier zoals door KB van 24 januari 2011 opg[e]eist wordt. Ter controle, legt verzoeker in bijlage nog eens stuk 5 van zijn regularisatie aanvraag en het volledige KB van 24 januari 2011 (stuk 3).

De beslissing die het tegengestelde beweert zonder meer uitleg te geven over de reden waarom stuk 5 van de regularisatieaanvraag niet zou overeenstemmen met het standaardgetuigschrift, schendt de in het middel uiteengezette rechtsbepalingen.

Tweede grief

Verwerende partij begaat ook een manifeste appreciatiefout door te beweren dat stuk 5 van de regularisatie aanvraag niet de standaardformulier betreft.

Derde Grief

Verzoekende partij voert ten laatste een schending aan van artikel 3 EVRM.

Zoals herinnerd werd ter gelegenheid van het arrest genomen in Algemene vergadering op 17 februari 2011 (arrest nr. 56201)

“4.3.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99- 100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 2001, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke

beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68)».

In Kosovo kan de ziekte van verzoeker niet verzorgd worden.
Verzoeker herneemt het onderdeel uit zijn aanvraag 9 ter:
"Aangaande de nodige behandeling

Ten eerste laat de dokter opmerken dat het onaangewezen is om aanvrager terug naar Kosovo te leiden aangezien de oorsprong van zijn trauma net ginder ontstaan is.

Bovendien, fungeert verzoeker huidige aanvraag op een recent verslag opgesteld door Georges Singer, werknemer bij de Zwitserse Organisatie voor vluchtelingen « OSAR » « Kosovo: Mise à jour, état de soins de santé ». Dit verslag werd voorgesteld op 1 september 2010 en verzoeker verwijst naar het geheel van deze tekst, maar onderlijnt bepaalde onderdelen ervan in huidig verzoekschrift.

1) Kosovo in het algemeen

« Le Kosovo est un pays où la corruption est omniprésente. Le domaine de la santé n'y échappe pas; des rapports mettent en évidence un manque de responsabilité et fiabilité des autorités,[...] ce qui accentue les inégalités de traitement dans l'accès à certains services publics et au marché du travail pour les groupes et personnes vulnérables.

De plus, les salaires au Kosovo sont extrêmement bas, les paiements informels perçus par le personnel médical sont courants, comme c'est le cas dans bien d'autres secteurs, et les activités criminelles ne sont pas réservées aux seuls salariés sur le terrain.[...] Enfin, un problème touchant la majorité des infrastructures de soins de santé au Kosovo - et la société kosovare en général - est l'approvisionnement en électricité; comme le rappelle l'OSCE,[...] les coupures d'électricité sont fréquentes, mettant en danger les patients dépendant d'appareils électriques et ceux se trouvant en bloc opératoire lors des coupures, bien que ces infrastructures soient considérées comme prioritaires pour cet approvisionnement ».

2) Beschikbaarheid van de behandeling:

« Fin novembre 2008, un expert de l'Organisation Mondiale de la Santé (OMS) qualifia même de «scandaleux» le système de santé kosovar,[...] en présence de son ministre, et ajouta que le manque de fonds ne justifiait pas tous les problèmes dudit système; outre l'obsolescence des matériel et pratiques, la vétusté des locaux et la corruption, des pratiques illégales de transplantations et fertilisations ont été rapportées.

Les autorités ont depuis déclaré vouloir fermer 40 cliniques privées nu Kosovo, celles-ci exécutant des procédures illégales et/ou ne possédant pas de licence du Ministère de in Santé. Le secteur de la santé reste donc faible et exige une attention urgente et accrue de la part des autorités. SETimes.com, Besa Beqiri, Kosovo healthcare in « catastrophic» state, 28 novembre 2008.

Le système de santé public est actuellement inapte à répondre toutes les demandes, tant qualitativement que quantitativement. Les médicaments disponibles dans le système public sont surtout ceux contre des maux communs. Bien des patients ayant des maladies rares ou chroniques (par exemple manque d'hormone de croissance, hémophilie, HIV/SIDA) ne peuvent obtenir les médicaments et traitements nécessaires dans les institutions de soin et pharmacies publiques. Les pharmacies privées peuvent importer des médicaments, mais ceux-ci sont souvent chers et l'approvisionnement incertain.[...] Enfin, certaines maladies et interventions ne peuvent être traitées ou pratiquées au Kosovo. Sont en particulier impossibles: presque toute chirurgie cardiaque, toute chirurgie de la colonne vertébrale, les traitements

du cancer (radiothérapies et certaines chimiothérapies), les transplantations d'organes, le traitement des maladies oculaires graves et des maladies mentales sévères ou chroniques, aucune institution psychiatrique n'ayant une unité fermée ».

3) Toegankelijkheid van de behandeling

« Le Kosovo a le Produit National Brut le plus bas, le revenu moyen annuel (2500 US\$) le plus faible et le taux de chômage le plus haut d'Europe. CIA, The World Factbook, 2010:

Le système médical jouit de grandes libertés (entre autres concernant la fixation des prix des prestations et médicaments dans le secteur privé) mais sans système public d'assurance-maladie, il est aisément compréhensible que l'accès aux soins médicaux est ardu, voire impossible pour une large frange de la population locale.

Comme l'explique la Commission Européenne,[...] le Kosovo n'a pas de système d'assurance-maladie publique, ni de loi sur l'assurance-maladie, ni de fond alloué à une telle assurance. Ainsi que l'écrivait IOM fin 2009,[...] les services de santé sont théoriquement fournis gratuitement par les institutions de santé publique à certains groupes spécifiques, Ceci reste à l'état de théorie, les contraintes financières et matérielles ne permettant pas de faire face à la demande ».

Een terugkeer naar Kosovo zou automatisch een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen.

Bijgevolg, schendt verwerende partij artikel 3 EVRM en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet door te beslissen dat verzoeker geen medische behandeling in België mag blijven volgen en zo geen adequate verzorging zal verkrijgen wat een "reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit".

In casu, werd de medische regularisatie aanvraag niet eens ten gronde behandeld terwijl een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd. Deze praktijk is volledig in tegenstrijd met de vaste rechtspraak van Uw Raad:

« Een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw, onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt art. 3 EVRM wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst (RvV 14.397, 25 juli 2008 - noot - RvV 37.026, 15 januari 2010 - RvV 39.483, 26 februari 2010 - RvV 41.760, 19 april 2010).»

3.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

[...]

Het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft in de bijlage het model weer van het medische getuigschrift dat bij een aanvraag 9ter dient gevoegd te worden.

Uit het administratieve dossier blijkt dat het attest bijgevoegd door verzoeker, niet voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het KB. Verwerende partij merkt op dat de wet geen appreciatiebevoegdheid toelaat en indien het attest niet overeenstemt met het model zoals voorgeschreven door het bovenvermelde KB, verwerende partij de aanvraag onontvankelijk moet verklaren. Verwerende partij kan niet verweten worden de wet na te leven.

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de beslissing genomen werd op basis van een correcte voorstelling van feiten waardoor verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden en evenmin een schending van de motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk bevonden aangezien verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden zoals reeds supra uiteengezet.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoeker voorts meent dat artikel 3 EVRM geschonden werd, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd waardoor verwerende partij niet diende over te gaan tot de gegrondheidsfase. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Daarnaast merkt verwerende partij op dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij verzoeker werd teruggestuurd naar Frankrijk en niet naar Kosovo. Derhalve is verzoekers kritiek inzake de gezondheidszorg in Kosovo niet dienend. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de Franse autoriteiten vreemdelingen met medische problemen die ernstig ziek zijn niet behandeld kunnen worden in Kosovo en dat artikel 3 EVRM miskend zou worden."

3.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekende partij aangeeft dat het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt incorrect is en dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2 ° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3 ° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4 ° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1 °, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2 ° en 4 °, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3 °.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1 ° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Verwerende partij houdt voor dat het medisch attest dat door verzoekende partij bij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden werd gevoegd geen "standaard medisch attest" is dat werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest dat verzoekende partij bij haar aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegde, met uitzondering van de hoofding, inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch attest zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het ingediende medisch attest vermeldt duidelijk de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het ingediende medische attest beantwoordt dan ook volledig aan de ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat in de hoofding van het medisch attest tussen de woorden "Destiné au" en de woorden "Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l'Office des Etrangers", de woorden "au médecin conseil du" werden gevoegd laat op zich niet toe te besluiten dat het aangebrachte medisch attest geen standaard medisch attest is zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals bedoeld door de wetgever (cf. Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, *Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 0771/001, 147). Het gegeven dat op een modelformulier een verduidelijking werd aangebracht, die bovendien gelet op hetgeen bepaald is in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet – waarin voorzien wordt dat de medische beoordeling die moet plaatsvinden op basis van medische attesten gebeurt door een ambtenaar-geneesheer – perfect logisch is, laat op zich niet toe te oordelen dat geen gebruik zou gemaakt zijn van het voorziene standaard medisch getuigschrift.

Er dient bijgevolg vastgesteld worden dat verzoekende partij terecht aanvoert dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK